

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudcem Mgr. Tomášem Blažkem ve věci

žalobce: **P. J.**
zastoupený advokátem Mgr. Václavem Voříškem
sídlem Pod kaštany 245/10, 16000 Praha

proti
žalovanému: **Krajský úřad Královéhradeckého kraje**
sídlem Pivovarské náměstí 1245, 500 03 Hradec Králové

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 12. 2018, č. j. KUKHK-34457/DS/2018/SR,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalobou napadeným rozhodnutím žalovaný rozhodl o odvolání žalobce proti rozhodnutí Magistrátu města Hradec Králové (dále jen „správní orgán prvního stupně“) ze dne 1. 10. 2018, č. j. MMHK/179861/2018/OP/Hej, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (dále jen „zákon o silničním provozu“). Správní orgán prvního stupně uložil žalobci pokutu ve výši 1 500 Kč a

povinnost náhrady nákladů řízení ve výši 1 000 Kč. Žalovaný jako odvolací správní orgán zamítl odvolání žalobce a rozhodnutí správního orgánu prvního stupně potvrdil.

2. Uvedeného přestupku se měl žalobce dopustit tím, že dne 8. 3. 2018 v 15:27 řídil na dálnici D11 v 78. kilometru ve směru jízdy na Hradec Králové osobní motorové vozidlo tovární značky Citroën Berlingo, registrační značky, a překročil nejvyšší dovolenou rychlost mimo obec na dálnici 130 km/h. Měřicím zařízením RAMER 10C, výrobního čísla 17/0344, umístěným na vjezdu na pozemní komunikaci z místa ležícího mimo pozemní komunikaci, v místě vymezeném souřadnicemi systému GPS ve výroku napadeného rozhodnutí, byla vozidlu na odjezdu od měřicího zařízení naměřena hlídkou Policie ČR rychlost 158 km/h. Při zvážení možné odchylky měřicího zařízení tedy vozidlo jelo rychlostí nejméně 153 km/h. Řidič tak překročil nejvyšší dovolenou rychlost jízdy o 23 km/h. Tím porušil § 18 odst. 3 zákona o silničním provozu, za což mu byla uložena shora uvedená sankce.

II. Obsah žaloby

3. Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného včas podanou správní žalobou. Žalobní námitky shrnul do čtyřech žalobních bodů: neprovedení důkazu návodem k obsluze měřicího zařízení, aplikace § 44 odst. 1 písm. a) zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen „zákon o přestupcích“), nedostatečně vypořádané námitky a nedostatek údajů na výstupu z rychloměru.
4. V podrobnostech se krajský soud vrátí k uvedeným žalobním bodům v další části odůvodnění rozsudku, a to v souvislosti s jejich vypořádáním v části IV. rozsudku.
5. Žalobce navrhl zrušit jak rozhodnutí žalovaného, tak rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, a věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

6. Žalovaný ve svém vyjádření odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí, kde se věci podrobně zabýval. Zrekapituloval důkazy provedené ve správním řízení a závěry, které z nich vyvodil. Ohledně žalobcem namítané možné aplikace § 44 zákona o přestupcích žalovaný uvedl, že podmínky pro mimořádné snížení výměry pokuty nebyly splněny a správní trest byl uložen ve výši odpovídající charakteru přestupku, účelu sledovanému zákonem a dalším zákonným hlediskům. Poukázal rovněž na to, že pokuta byla uložena na samé spodní hranici zákonem stanoveného rozpětí.
7. Žalovaný má za to, že k řízení přistoupil odpovědně a nezaujatě, posoudil všechny relevantní skutečnosti, včetně posouzení závažnosti jednání a důvodnosti uložené sankce. Napadené rozhodnutí považuje za věcně správné, odpovídající zjištěným (a ničím nevyvráceným) skutečnostem, jakož i závažnosti projednávaného protiprávního jednání.
8. Žalobu navrhl zamítnout.

IV. Posouzení věci krajským soudem

9. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů podle části třetí, hlavy první a druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodnutí žalovaného. Ve věci rozhodoval bez nařízení jednání v souladu s § 51 s. ř. s., protože obě strany s takovým postupem vyjádřily souhlas.

10. Žaloba není důvodná.

11. Z předloženého správního spisu soud zjistil, že správní orgán prvního stupně obdržel od Policie České republiky, krajského ředitelství policie Královéhradeckého kraje, odboru služby dopravní policie, dálničního oddělení Plavy (dále jen „Policie ČR“) oznámení o přestupku, jehož skutková podstata je podrobně popsána v bodu 2. odůvodnění rozsudku. V tomto oznámení jsou podrobně popsány okolnosti spáchání přestupku. Přílohou byl dále úřední záznam sepsaný příslušníkem Policie ČR prap. V. H., z něhož vyplývá, že dne 8. 3. 2018 na dálnici D11 v 81. km ve směru na Hradec Králové bylo předepsaným způsobem zastaveno vozidlo žalobce, neboť při dohledu nad silničním provozem bylo zjištěno, že řidič uvedeného vozidla překročil nejvyšší dovolenou rychlost na dálnici mimo obec; tato skutečnost byla zjištěna měřicím zařízením značky Ramer 10C obsluhovaným druhým členem hlídky, prap. P. K.; měření bylo prováděno dle návodu. Řidič s přestupkem nesouhlasil, nevyjádřil se, oznámení přestupku podepsal. Přílohou oznámení byly dále výpis z evidenční karty řidiče, fotodokumentace přestupku, výstup z rychloměru, ověřovací list rychloměru. Z listinných podkladů vyplývá bez důvodných pochybností, že se žalobce dopustil uvedeného přestupkového jednání, které bylo zjištěno měřicím zařízením s platným metrologickým ověřením. Ve spise je dále založen osvědčení č. 3067/18, jímž výrobce rychloměru, spol. RAMET a. s., Letecká 1110, Kunovice, osvědčuje, že P. K., služební číslo . absolvoval odbornou přípravu školitelů pro obsluhu a údržbu silničního rychloměru typu Ramer 10C a souvisejícího hardware a software. Obsluhující policista má současně oprávnění školit jiné policisty v práci s měřicím zařízením, jak vyplývá ze záznamu o proškolení ze dne 14. 2. 2018, který je taktéž založen ve správním spise.
12. Správní orgán prvního stupně projednal věc v ústním jednání, kterého se zmocněnec žalobce, ač o konání jednání nejprve sám požádal a byl k němu řádně předvolán, nezúčastnil. V rámci ústního jednání byly správním orgánem prvního stupně provedeny listinné důkazy – oznámení o přestupku, záznamy z měřicího zařízení, ověřovací list radarového rychloměru, osvědčení o absolvování odborné přípravy. Správní orgán dále zhlédl záznam o přestupku, fotografii řidiče a vozidla. Čten byl i výpis z evidenční karty řidiče. Správní orgán prvního stupně vydal své rozhodnutí dne 1. 10. 2018, žalobce proti němu podal dne 25. 10. 2018 blanketní odvolání, které nedoplnil ani na základě usnesení správního orgánu prvního stupně, které jej k tomu vyzývalo.
13. Žalovaný jako odvolací správní orgán se nejprve zabýval otázkou včasnosti odvolání, neboť ze strany správního orgánu prvního stupně došlo k určitému pochybení při doručování rozhodnutí. Žalovaný nakonec uzavřel, že odvolání bylo podáno včas, a přistoupil k jeho věcnému přezkumu; svým rozhodnutím odvolání žalobce zamítl a rozhodnutí správního orgánu prvního stupně potvrdil.
14. Krajský soud konstatuje, že o naplnění znaků skutkové podstaty přestupku svědčí v předmětném případě celý komplex důkazů, nikoliv jen izolované skutečnosti. Pro prokázání přestupku spočívajícího v překročení nejvyšší dovolené rychlosti je zpravidla dostatečné vycházet z oznámení o přestupku, záznamu o přestupku obsahujícího fotografii měřeného vozidla a údaje o provedeném měření a ověřovacího listu silničního radarového rychloměru – tato kombinace podkladů v zásadě poskytuje dostatečné množství informací pro to, aby správní orgán dostal požadavků § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“), tedy aby zjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Nejinak je tomu i v nyní posuzovaném případě, obzvláště za

situace, kdy žalobce byl v průběhu správního řízení pasivní, tj. proti zjištěním a závěrům správních orgánů neuplatňoval žádné konkrétní námitky. Listinné podklady založené ve správním spise tedy umožňují bez důvodných pochybností učinit závěr, že se žalobce dopustil předmětného přestupku. Neexistují rozumné důvody zakládající pochybnosti o správnosti a úplnosti skutkových zjištění.

15. Žalobce ve své žalobě uplatnil námitky formálně rozčleněné do 4 žalobních bodů. Krajský soud neshledal žádnou z uplatněných žalobních námitek důvodnou. Zároveň předesílá, že při jejich vypořádání sice bude respektovat členění na žalobní body zvolené žalobcem, nepovažuje však za účelné podrobně vyvracet jednotlivé námitky tím způsobem, že by výslovně reagoval na každý dílčí argument žalobce. Podle judikatury Nejvyššího správního soudu je sice povinností správních orgánů a soudů svá rozhodnutí řádně odůvodnit, tuto povinnost ale nelze interpretovat jako požadavek detailní odpovědi na každou námitku. Podstatné je, aby se soudy vypořádaly se všemi základními námitkami účastníka řízení. Správní orgán či soud mohou na určité námitky reagovat také implicitně, tím, že v odůvodnění svého rozhodnutí prezentují vlastní ucelený argumentační systém. Nelze proto bez dalšího uzavřít, že absence odpovědi na ten či onen argument žalobce v odůvodnění žalovaného rozhodnutí (či rozhodnutí soudu) způsobuje jeho nepřezkoumatelnost. Opačný přístup by totiž mohl vést zejména u velmi obsáhlých podání, případně u podání obsahujících zjevně absurdní námitky, k porušení zásady hospodárnosti řízení (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9 Afs 70/2008 – 13, ze dne 28. 2. 2013, č. j. 8 As 47/2012 – 58, ze dne 29. 3. 2013, č. j. 8 Afs 41/2012 – 50, bod 21, a ze dne 6. 6. 2013, č. j. 1 Afs 36/2013 – 30, bod 41).

Neprovedení důkazu návodem k obsluze rychloměru

16. Žalobce v tomto bodě namítl, že ač správní orgány ve svých rozhodnutích konstatují, že měření probíhalo v souladu s návodem k obsluze, nebyl tento dokument proveden k důkazu, proto se s ním žalobce nemohl seznámit a nemohl si tak ověřit, zda bylo skutečně měřeno v souladu s návodem. Žalobce dále navrhl provedení důkazu vyjádřeními Českého metrologického institutu, z nichž má vyplývat, že použitý rychloměr nemá funkci, která by za obsluhu hlídala dodržení návodu k obsluze.
17. Krajský soud konstatuje, že správním orgánům nelze vytýkat neprovedení důkazu návodem k obsluze. Žalobce vznesl tento důkazní návrh až v řízení před soudem, ve správním řízení omezil svou procesní aktivitu toliko na nahlédnutí do spisu a na podání blanketního odvolání. Přestože se sám domáhal nařízení ústního jednání, následně se k němu nedostavil přes řádné předvolání. Sám se tak připravil o možnost seznámit se s provedenými důkazy a navrhnout případně doplnění dokazování. Žalobce v průběhu správního řízení nevyjádřil žádné pochybnosti o správnosti provedeného měření a nebylo úkolem správních orgánů tyto pochybnosti za žalobce domýšlet. Na základě shromážděných podkladů mohly mít správní orgány důvodně za to, že měření proběhlo v souladu s návodem. Měření prováděla osoba k obsluze rychloměru nejen řádně proškolená, ale dokonce vybavená oprávněním školit další policisty. Správní orgány tak měly pro závěr o souladu měření s návodem k obsluze dostatečnou oporu ve shromážděných podkladech. Žalobce nenavrhoval provedení důkazu ani v podaném odvolání.
18. Nutno dodat, že správní orgány sice neprovedly důkaz návodem k obsluze rychloměru, přesto na něj ve svých rozhodnutích odkazovaly a konstatovaly, že nic nesvědčí tomu, že

by policisté provádějící předmětné měření postupovali v rozporu s tímto návodem. Bezpochyby je tomu tak proto, že tento návod je správním orgánům znám z jejich úřední činnosti. Totéž platí pro krajský soud, který se v jiných případech již opakovaně zabýval námitkou, že nebyl dodržen postup předepsaný uvedeným návodem (viz např. rozsudek krajského soudu ze dne 8. 2. 2019, č. j. 51 A 8/2017 – 48). Krajský soud proto neshledal důvod doplňovat v nynějším řízení dokazování o návod k obsluze rychloměru. O souladu provedeného měření s návodem nejsou v dané věci důvodné pochybnosti.

19. Soud také připomíná, že návod k použití rychloměru je především manuálem sloužícím obsluze zařízení k usnadnění zacházení s přístrojem. Schopnost toto zařízení obsluhovat je podložena dokladem o proškolení oprávnujícím konkrétního policistu provádět měření. Tento doklad, jak již bylo uvedeno, součástí správního spisu je, a tak není pochyb o tom, že měření prováděl proškolený policista. Spisový materiál ani tvrzení žalobce pak neukazují na jakékoli pochybení při obsluze rychloměru.
20. Pokud žalobce navrhoval k důkazu vyjádření Českého metrologického institutu, která přiložil k žalobě, krajský soud důkazní návrh soud nepřijal, neboť jím zjevně nemohou být prokázány skutečnosti, které by mohly být relevantní pro posouzení dané věci. Podstatné je upozornění Českého metrologického institutu, že do pravomoci Českého metrologického institutu nespadá vyjadřovat se k otázkám konkrétních přestupkových řízení a zasahovat tak do hodnocení důkazů správními orgány, resp. soudy. Takové důkazy by tedy zjevně nepřispěly ke zjištění rozhodných skutečností, proto jejich provedení postrádá smysl.

Nepřihlédnutí k možnosti mimořádného snížení sankce (§ 44 zákona o přestupcích)

21. Žalobce dále namítl, že správní orgány měly aplikovat § 44 odst. 1 písm. a) zákona o přestupcích a uložit sankci pod spodní hranici zákonné sazby. Měly tak učinit proto, že žalobce se v posledních třech letech nedopustil žádného přestupku. Lze tak předpokládat, že i nižší sankce by vedla k nápravě žalobce. Přestupkovým jednáním zároveň nedošlo ke vzniku škody či újmy. Pokud správní orgány toto ustanovení neaplikovaly, měly to náležitě odůvodnit.
22. Předmětné ustanovení zákona o přestupcích stanoví, že pokutu je možné „uložit v částce nižší, než je zákonem stanovená dolní hranice sazby pokuty, jestliže a) vzhledem k okolnostem případu a osobě pachatele lze důvodně očekávat, že i tak lze jeho nápravy dosáhnout, b) je pokuta ukládána za pokus přestupku, c) pokuta uložená v rámci zákonem stanovené dolní hranice sazby by byla vzhledem k poměrům pachatele nepřiměřeně přísná, nebo d) pachatel spáchal přestupek, aby odvrátil útok nebo jiné nebezpečí, aniž byly zcela naplněny podmínky nutné obrany nebo krajní nouze, nebo překročil meze jiné okolnosti vylučující protiprávnost.“
23. K otázce, jakým způsobem je třeba aplikovat § 44 zákona o odpovědnosti za přestupky, se Nejvyšší správní soud vyjádřil např. v rozsudku ze dne 5. 6. 2018, č. j. 4 As 96/2018 – 45, podle nějž „zákonodárce nekoncipoval institut mimořádného snížení výměry pokuty jako institut návrhový, a je proto povinností správního orgánu zvážit, zda jsou dány důvody k postupu podle tohoto ustanovení. Tím totiž dojde k naplnění zásady zákonnosti trestání a zásady individualizace sankce. Zároveň však je třeba uvést, že se jedná o mimořádný institut, a není proto i s přihlédnutím k zásadě procesní ekonomie na místě po správních orgánech požadovat, aby v každém jednotlivém případě v odůvodnění rozhodnutí uváděly důvody, pro které neshledaly důvody pro aplikaci tohoto institutu“.

24. Krajský soud v posuzované věci neshledává důvody pro aplikaci § 44 odst. 1 písm. a) zákona o přestupcích. Žalobce se dopustil překročení nejvyšší dovolené rychlosti, nutno dodat, že nikoli zanedbatelného. Svým jednáním beze zbytku naplnil skutkovou podstatu přestupku, jímž byl uznán vinným. Ze samé skutečnosti, že nemá v kartě řidiče záznamy o přestupcích, nelze dovozovat, že by nižší sankce měla na něho mít stejný preventivní účinek. Jednání žalobce bylo zcela běžným, obvyklým případem deliktního jednání, které je postihováno předmětným ustanovením zákona a silničním provozu. Okolnosti tohoto jednání pak nemají takový charakter, aby zakládaly potřebu úvahy o aplikaci mimořádného institutu snížení výměry sankce, na něž není právní nárok. Pokuta uložená na spodní hranici zákonné výměry se jeví jako naprosto přiměřená z hlediska generální i individuální prevence a odpovídá tak zákonným hlediskům.

Nedostatečně vypořádané námitky – reflexe, výstup z rychloměru

25. Žalobce také namítl, že při měření rychlosti došlo ke vzniku tzv. reflexe, která způsobila, že byla naměřena vyšší než skutečná rychlost. V této souvislosti měl být proveden důkaz výsledkem policisty, který rychloměr obsluhoval, aby bylo postaveno najisto, jak bylo ustaveno policejní vozidlo s instalovaným rychloměrem. Uvedenou námitku žalobce dle svého tvrzení uplatnil v doplnění odvolání, přičemž žalovaný se s ní dostatečně nevypořádal. Ve vztahu k domnělému vzniku reflexe žalobce dále namítl, že výstup z rychloměru neobsahuje údaj o délce vozidla, což má být stěžejní údaj pro posouzení vzniku reflexe.
26. K tvrzení žalobce, že určité žalobní námitky uváděl v doplnění odvolání, krajský soud konstatuje, že tato tvrzení nemají oporu ve správním spise. Ze správního spisu naopak vyplývá, že zmocněnec žalobce podal pouze blanketní odvolání a ani přes výzvu správního orgánu prvního stupně je v určené lhůtě nedoplnil. Již jen z tohoto důvodu je námitka, že se žalovaný dostatečně nevypořádal s některými odvolacími námitkami, nedůvodná. Žalobce jednoduše žádné konkrétní odvolací námitky nevznesl.
27. Žalovaný se nicméně i tak v napadeném rozhodnutí zabýval otázkou, zda měření proběhlo v souladu s návodem k obsluze. Za tímto účelem vyhodnotil snímek z radarového měřiče pořízený v předmětném případě. Konstatoval, že měřené vozidlo se pohybuje ve vymezených polích „začátek prostoru“ a „konec prostoru“, které ohraničují kolmice vztyčené protnutím šikmých linek prodloužením vybraného svazku. Dle žalovaného je tak zřejmé, že se měřené vozidlo po dobu měření nacházelo v radarovém svazku, zároveň je ze snímku zřejmé, že v radarovém svazku se nenachází žádný předmět nebo překážka, která by mohla způsobit reflexi a měla tak možný vliv na měření. Žalovaný dále popsal, jakým způsobem funguje použité měřicí zařízení. Zdůraznil, že zařízení funguje do značné míry nezávisle na vůli jeho obsluhy, která pouze před začátkem měření nastaví na radaru rychlost, jejíž překročení je pak automaticky zaznamenáváno. Vzájemně nastavené úhly radarové hlavy a kamery nelze měnit, obsluha radaru pouze musí dodržet rovnoběžnost osy jízdy měřeného vozidla s podélnou osou vozidla, ve kterém je měřicí zařízení zabudováno. V opačném případě by změřený objekt na snímku nebyl zachycen, nebo by byl zachycen pouze částečně. V posuzované věci byly tyto požadavky dodrženy (blíže viz str. 16 napadeného rozhodnutí).
28. Krajský soud se s uvedenými závěry žalovaného ztotožňuje a pouze k nim dodává, že k tomu, aby správní orgán musel v řízení o přestupku zkoumat, zda mohlo dojít k chybě měření v důsledku nesprávného postavení vozidla a zasažení překážky mezi stanovištěm

rychloměru a měřeným vozidlem, musí existovat konkrétní skutkové důvody vyvolávající rozumnou pochybnost o bezvadnosti výsledku měření. Takové důvody však v konkrétní věci nebyly dány a žalobce žádné takové skutečnosti ve správním řízení nenamítal. Krajský soud znovu opakuje, že použito bylo měřicí zařízení schváleného typu a řádně metrologicky ověřené. Měření prováděla osoba řádně proškolená a dokonce vybavena oprávněním školit jiné policisty v obsluze zařízení. Ani snímek založený ve správním spise nevyvolává žádné pochybnosti o správnosti provedeného měření. O reflexi od svodidel se jednat nemohlo, což vyplývá z postavení svodidel a měřeného vozidla. Mezi měřeným vozidlem a rychloměrem totiž podle fotografie na záznamu z rychloměru nebyla žádná překážka. Pokud žalobce tvrdil, že mohlo dojít ke zkreslení výsledku měření v důsledku reflexe způsobené svodidlem v pozadí, má krajský soud za to, že s ohledem na centrální umístění vozidla na fotografii z měření k takové reflexi nedošlo, neboť vysílaný svazek paprsků byl soustředěn právě na vozidlo jako na největší předmět – k tomu viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 2. 2016, č. j. 6 As 50/2015 – 38, a ze dne 2. 3. 2017, č. j. 7 As 313/2016 – 30.

29. Protože v průběhu správního řízení nevyvstaly pochybnosti o správnosti provedeného měření, jeví se jako zcela nadbytečné provádět důkazy výsledkem policisty, který měřicí zařízení obsluhoval. K závěru o nadbytečnosti takového důkazu dospěl i krajský soud po posouzení v žalobě uplatněné argumentace.
30. Ani poukaz žalobce na skutečnost, že výstup z rychloměru neobsahuje údaj o délce vozidla, není způsobilý vyvolat pochybnosti o správnosti zjištěného skutkového stavu. Délka měřeného vozidla ve výpočtu prováděném radarovým rychloměrem nehraje žádnou roli, jak konstatoval i Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 30. 9. 2014, č. j. 2 As 33/2014 – 29. Ostatně dle novější verze návodu k obsluze rychloměru již vypočtená délka vozidla ani nepatří mezi identifikační údaje, které by měly být zobrazeny na snímku z měření.

K nesouhlasu se zveřejňováním generálií na webu Nejvyššího správního soudu

31. K této části žaloby, která je určena spíše Nejvyššímu správnímu soudu, je třeba konstatovat, že požadavky právního zástupce žalobce byly již vypořádány v jiných soudních rozhodnutích, na něž krajský soud pro stručnost odkazuje – např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2012, č. j. 9 As 5/2012 – 29, nebo usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 3. 2017, č. j. Nao 118/2017 – 145.

V. Závěr a náklady řízení

32. V posuzované věci spočívalo deliktní jednání v překročení nejvyšší povolené rychlosti zjištěné radarovým měřičem Ramer 10C; skutkově jednoduchý případ protiprávního jednání byl prokázán listinami založenými ve správním spise, tyto důkazy jsou ve vzájemném souladu a je možno je považovat za dostačující pro objasnění skutkového stavu věci, neboť tvoří ucelený, logicky provázaný důkazní řetězec, v němž žádný důkaz nezpochybňuje pravost, věrohodnost a přesvědčivost důkazů ostatních. Krajský soud tedy dospěl k závěru, že správní orgány měly dostatečnou oporu pro odůvodnění svých rozhodnutí ve správním spise a v odůvodnění se věnovaly zhodnocení těchto důkazů. Správní orgány uvedly, z jakých právních předpisů a ustanovení vycházely při svých úvahách. Odůvodnění rozhodnutí naplňují zákonné požadavky a jsou plně přezkoumatelná. Námitky vznesené v žalobě nebyly z výše uvedených důvodů shledány

důvodnými. Jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž soud musí přihlížet z úřední povinnosti, zamítl žalobu dle § 78 odst. 7 s. ř. s.

33. Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch; žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Hradec Králové 7. prosince 2020

Mgr. Tomáš Blažek v. r.
samosoudce